

Η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ ΤΟΥ «ΙΔΙΟΝ» ΚΑΙ Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το κενό δεν έχει ύλη, έχει μία μη ουσία, μη ύλη, το «ίδιον». Αυτό έχει τις ιδιότητες του αιθέρα. Είναι ελαστικό και αραιό, συνεχές και αδιαίρετο. Γεμίζει το κενό και το ίδιο είναι κενό, αφού δεν έχει ύλη, είναι κενό ύλης.

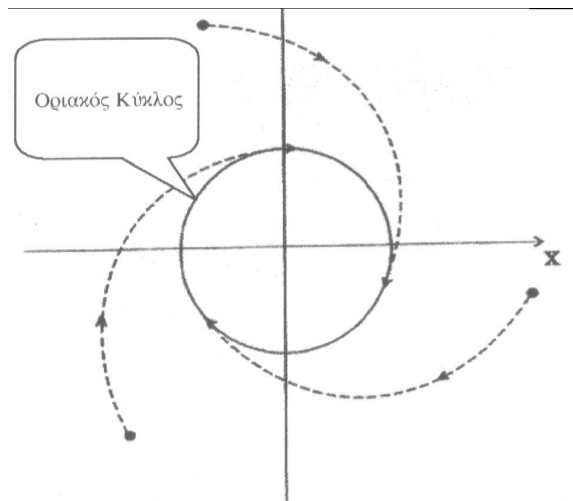
ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ «ΙΔΙΟΝ» ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

Το «ίδιον» γεμίζει το απόλυτο κενό και έχει μία μικρή ομοιόμορφη πυκνότητα. Από φυσική πλευρά μπορούμε να το κατανοήσουμε σαν μία ομοιόμορφα κατανεμημένη μάζα.

Μέσα στο «ίδιον» υπάρχουν φυσαλίδες απόλυτου κενού μικρές και μία από αυτές είναι η μεγαλύτερη και αντιστοιχεί στην διάνοια του Θεού. Μέσα στις φυσαλίδες αυτές, αιωρούνται απειροστικοί κόκκοι «ίδιον» που κινούνται όπως τα μόρια του ιδανικού αερίου και δυνατόν να συγκρουσθούν ελαστικά μεταξύ τους ή με τα τοιχώματα του συνεχούς «ίδιον».

Ο τρόπος να υπάρχει το «ίδιον», οι κόκκοι και οι κινήσεις τους, είναι ο άυλος Λόγος.

Ο τρόπος που υπάρχει το «ίδιον» είναι ότι στις παρυφές του οριακού κύκλου της φυσαλίδας, το γειτονικό «ίδιον» είναι πυκνότερο και αυτό οφείλεται στο «ίδιον» που εκτοπίζεται από την φυσαλίδα του απολύτου κενού και το οποίο πυκνώνει τον άμεσα

Φυσαλίδα απολύτου κενού σε δύο διαστάσεις. Στον οριακό κύκλο απολύτου κενού και εξωτερικού «ίδιον», πέτουν οι κόκκοι οι εντός της φυσαλίδας και στο «ίδιον» διαδίδεται διαταραχή όπως οι καμπύλες. Σε κάποια απόσταση οι καμπύλες απομακρύνονται ακτινικά (ηλεκτρικό πεδίο). Στο σχήμα φθάνουν διαταραχές από άλλες φυσαλίδες, αλλά και άλλες απομακρύνονται (δεν φαίνονται).

γειτονικό χώρο της.

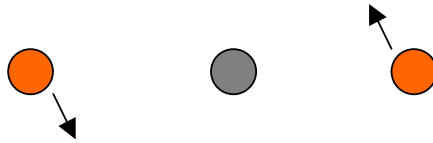
Όταν ένας κόκκος συγκρουστεί με το τοίχωμα του συνεχούς «ίδιον», αυτό παθαίνει μία ελαστική παραμόρφωση και αναλογεί με το ψηφιακό σήμα 1, ενώ με το σήμα 0, δηλαδή με την μη ύπαρξη παραμόρφωσης, αντιστοιχεί μικρή ηρεμία.

Η παραμόρφωση μέσα στο γειτονικό της φυσαλίδας «ίδιον» διαδίδεται καμπυλωμένα και σε ικανή απόσταση ακτινικά. Η καμπυλωμένη διάδοση οφείλεται στην μεγαλύτερη πυκνότητα «ίδιον» που όλο αραιώνει και σε κοντινή απόσταση να γίνει ομοιόμορφο σε πυκνότητα. Η μεταβολή της πυκνότητας, δρα όπως στην διάθλαση του φωτός, δηλαδή στην ουσία έχουμε διάθλαση στην διάδοση της παραμόρφωσης της πυκνότητας του περικειμένου της φυσαλίδας «ίδιον», που οφείλεται στην κρούση ενός κόκκου με το οριακό τοίχωμα της φυσαλίδας.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΟΡΤΙΟΥ

Όταν οι παραμορφώσεις από τους κόκκους καμπυλωθούν γύρω από την φυσαλίδα και σχηματίσουν για ικανοποιητικό αλλά απειροστικό χρόνο, κλειστές τροχιές γύρω από την φυσαλίδα, σχηματίζεται ένα σωματίο που ανάλογα με την περιστροφή έχει θετικό ή αρνητικό φορτίο. Το φορτίο δηλαδή είναι κινήσεις, διαδόσεις των παραμορφώσεων του «ίδιον» και δύο αντίθετα σωματία συλλαμβάνονται από μία

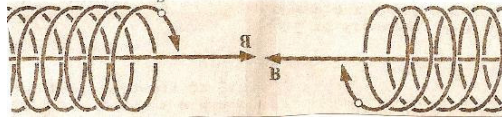
κεντρική φυσαλίδα. Τα δύο σωμάτια στροβιλίζονται γύρω από αυτή με την ταχύτητα του φωτός, του οποίου είναι τα δύο σωμάτια. Το σχήμα είναι ένα ηλεκτρόνιο ή ένα πρωτόνιο, ανάλογα με το «φορτίο» της κεντρικής φυσαλίδας.

Κατά την διάρκεια των στροβιλισμών, αποσπώνται στροβιλισμένες παραμορφώσεις του «ίδιον» και είναι τα κβάντα του μαγνητικού πεδίου. Η κεντρική φυσαλίδα παράγει το ηλεκτρικό πεδίο του ηλεκτρονίου ή του πρωτονίου που είναι η διάδοση των παραμορφώσεων του «ίδιον» και λειτουργούν σαν ελατήρια με τα φορτία που θα επιδράσει. Οι στροβιλισμοί των ηλεκτρικών πεδίων των δύο περιστρεφόμενων φυσαλίδων παράγουν το μαγνητικό πεδίο, δηλαδή κατά την περιφορά τους γύρω από την κεντρική φυσαλίδα, περιστρέφεται και το ηλεκτρικό πεδίο και αποσπώνται τμήματα των περιστρεφόμενων παραμορφώσεων τα οποία διαδίδονται ακτινικά και είναι τα κβάντα του μαγνητικού πεδίου.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΥΤΟΝΙΟΥ

Όταν έρθουν αντιμέτωπα δύο κβάντα μαγνητικού πεδίου που έχουν αντίστροφη περιφορά στην διεύθυνση της διάδοσής τους, σχηματίζουν ένα κβάντο βαρύτητας. Το βαρυτόνιο είναι παλμοί δύο μαγνητικών κβάντων, που διέρχονται από το μηδέν και απομακρύνονται από την άλλη μεριά του κβάντου, για να ξαναελεγχθούν επανέρθουν στο μηδέν και απομακρυνθούν από την άλλη μεριά του.

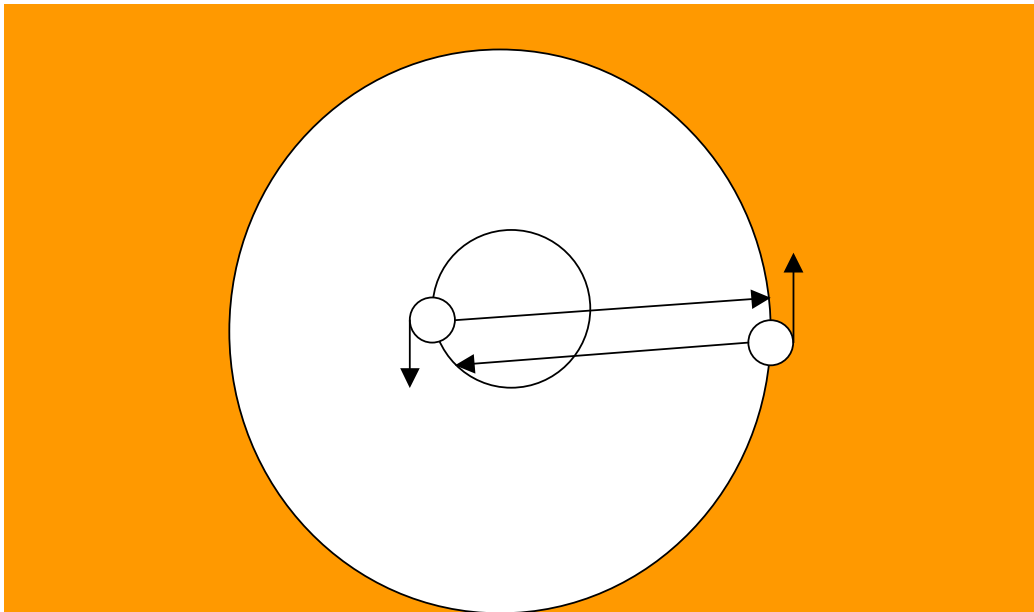

Ταλαντώσεις των παραμορφώσεων που αντιστοιχούν στα δύο μαγνητικά κβάντα που δημιουργούν το βαρυτόνιο

Η διάδοση του μαγνητικού κβάντου είναι μεγαλύτερη του φωτός και του βαρυτονίου πολύ, πολύ μεγαλύτερη. Οι υπολογισμοί των ταχυτήτων είναι επισφαλείς λόγω ατελειών των θεωριών της κατεστημένης Φυσικής και πάντως το βαρυτόνιο διαδίδεται μεταξύ των 10^{24} - 10^{30} m/sec ενώ για το μαγνητικό κβάντο προς το παρόν είναι ανέφικτη η προσέγγιση της ταχύτητας, αλλά πιστεύεται ότι κυμαίνεται μεταξύ της ταχύτητας του φωτός και του βαρυτονίου.

Ο ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ ΤΟΥ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ

Σε ένα άτομο υδρογόνου όπου ένα ηλεκτρόνιο περιφέρεται περί κέντρου μάζας με ένα πυρήνα ενός πρωτονίου και ενός νετρονίου, ανταλλάσσονται φωτόνια. Ένα που εκπέμπει ο πυρήνας και πέφτει στο ηλεκτρόνιο και σχεδόν ταυτόχρονα ένα που εκπέμπει το ηλεκτρόνιο και πέφτει στον πυρήνα.

Πυρήνας υδρογόνου και ηλεκτρόνιο κινούμενα περί το κέντρο βάρους (μάζας) με ανταλλαγή φωτονίων.

Τα στροβιλιζόμενα σωματίδια παράγουν μαγνητικά κβάντα και αυτά με την σειρά τους δυνατόν να παράξουν βαρυτικά.

Ανάμεσα στο νετρόνιο και το πρωτόνιο του πυρήνα, ανταλλάσσονται μαγνητικά κβάντα άπωσης. Αυτή εξισορροπεί την έλξη που δημιουργούν τα ηλεκτρικά πεδία , τα οποία πραγματώνονται με ανταλλαγή ενός ηλεκτρονίου από το νετρόνιο του πυρήνα προς το πρωτόνιο και το αντίθετο όταν εκείνο γίνει νετρόνιο.